

Lene Kaaberbølová
DIVŔČARKA

KREV NEPŘÍTELE

Divočarka

Krev nepřítele

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lene Kaaberbølová
Divočarka: Krev nepřítele – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

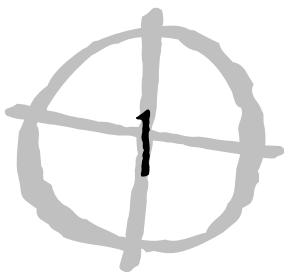
ALBATROS **MEDIA**

Lene Kaaberbølová

DIVŒČARKA

KREV NEPŘÍTELE

OKAMŽIK STRNULOSTI

„Cos provedla tátovi?“

Ve dveřích stála Kahla. Neslyšela jsem ji přicházet, což asi ani není divu, protože jsem ležela na pohovce ve světnici tety Isy a spala jako dudek, na břicho mi zpola přikrytý starou vlněnou dekou chrupkal Kocourek. Venku byla černočerná tma, zmateně jsem si pomyslela, že už musí být po půlnoci.

Okamžitě mě trklo, že se neozval Trumbera. Většinou je štěstím bez sebe, když se blíží jeho oblíbenici, jenže teď se zarazil uprostřed místnosti a tvářil se zaskočeně. Připadalo mi, že ho návštěva Kahly stejně jako mě vytrhla ze spánku.

Zjistila jsem, že se máma zatím nevrátila. Ale pokud jela až do Merkurovy ulice, vysadila Oskara doma,

sbalila si věci na týdenní pobyt tady u tety, jak slíbila. A ještě k tomu vyzvedávala tátu z nemocnice... To mohlo docela trvat, znala jsem to z vlastní zkušenosti.

Kahla byla úplně promočená a něco mi na ní nesedělo. Nebyla zakuklená ve třech kabátech, čtyřech šálách jasných barev a přinejmenším dvou vlněných čepicích jako jindy. Stála ve dveřích v obyčejné černé pláštěnce a na hlavě neměla nic – tedy samozřejmě kromě vlasů. Ty byly černé jako uhel, lesklé a husté – a teď také zmáčené.

„Prší?“ zeptala jsem se nejspíše. Ještě jsem nebyla zcela při smyslech.

„Můj táta,“ procedila znovu chladně. „Kde je? Co se mu stalo?“

Rázem se mi všechno vybavilo. Jak jen Kahle vysvětlit, že mistr Millaconda spočívá nehybný jako socha v posteli v prostorné vstupní hale Zápudova, stejně jako teta Isa, paní Aranciová, Shanaia a pan Malkin? Celý divočarský kruh tety Isy. Leželi tam všichni a já netušila, zda živí, či mrtví.

„Něco... něco se stalo,“ vykoktala jsem.

Kahla už tak byla pod snědou pletí bledá, nyní zesinala ještě víc.

„Co?“ vyštěkla. „Tak mluv!“

Musela jsem s pravdou ven. Vyličila jsem Kahle ten ukrutný souboj v jeskyni, kdy se Bravita osvobodila ze svého čtyřsetletého vězení a pokusila se skrze mě vrátit do života.

„Chtěla mě pohltnout,“ vykládala jsem tiše, „takže bych už nebyla Klára, protože by v mém těle žila Bravita. Kocour s tetou se ji snažili zastavit, ale nepřemohli ji. A pak... a pak jsem zavolala. Jak mě to naučil pan Malkin: Adiuvaťe. Přišli, všichni, celý kruh. Společně Bravitu zastavili, jenže... jenže... potom... neumřeli, to ne, ale úplně zkameněli. A... a... v tom stavu jsou doted.“

„Kde?“ zeptala se prostě.

„V Zápudově.“

Přistoupila těsně ke mně.

„Ukaž mi to,“ domáhala se.

Úplně mi naháněla strach. Víím, že někdy působí dost uzavřeně a nepřátelsky, aniž to nutně znamená, že chce druhého přeměnit v odpornou bradavičnatou ropuchu, ale... její pohled nebyl příjemný.

Právě jsi jí řekla, že je její táta víc mrtvý než živý, připomněla jsem si. Čekala jsi snad, že ti s úsměvem odpoví, že se nic neděje?

„Ted?“ vypadlo ze mě. Sama jsem slyšela, že to zní skoro stejně hloupě a nepromyšleně jako otázka ohledně deště.

„Jo. Ted!“

Natáhla ruku, jako by mě chtěla zvednout násilím. Kocourek zničehonic přestal být nenápadnou spící bouličkou pod dekou. Vztyčil se do plné výšky – tedy asi dvaceti centimetrů – a zlostně na Kahlu zasyčel.

Ta ruku stáhla.

„Co to je?“ zeptala se.

„To je Kocourek,“ vysvětlila jsem.

„To vidím taky, že je to kočka, ale co dělá...“ zarazila se v polovině věty a zkoumavěji se zadívala na Kocourka i na mě.

„Kde je Kocour?“

Vzedmul se ve mně stesk, skoro jsem se nevzmohla na slovo.

„Ten... už se nevrátí,“ zašeptala jsem.

„A místo něj máš tohohle prcka?“

„Není to... Já vím, že zatím není moc velký, ale...“

Kahla zavrtěla hlavou.

„Mně je to fuk, dokud nás ten mrňous nebude zdržovat. Pojd' už!“

Kocourek znovu rozevřel chřtáneček a sotva slyšitelně zasyčel. Zjevně mezi ním a Kahlou nedošlo k lásce na první zasyčení.

Přitiskla jsem ho k sobě a vstala. Nechtěla jsem, aby ji napadl – z toho by těžko vyšel celý.

„Kam jdete?“ otázala se Nicka rozespale z bidýlka u pece.

„Do Zápudova,“ odpověděla Kahla. „Chci vidět tátu!“

Mistr Millaconda ležel na zádech a zíral do prázdna. Vypadal rozhořčeně, černé obočí se mu krabatilo, až

se uprostřed takřka dotýkalo, výraz měl ale naprosto stejný jako v jeskyni. Nic se nezměnilo. Nikdo z nich včetně tety Isy se nepohnul ani o milimetr od chvíle, co jsme je s Oskarem včera opustili.

Velká hala působila jinak než jindy. Napadlo mě, že s pěti postelemi připomíná nemocniční pokoj. Nebo márnici – té myšlence jsem se neubránila.

Kahla ze sebe vyrazila cosi mezi zalapáním po dechu a vzlykem. Vrhla se k mistru Millacondovi a chytila ho za ruku. Hned ji zase pustila.

„Je úplně studený!“ prohlásila. „Proč jste ho pořádně nezahřáli?“

Snažila jsem se jí vysvětlit, že jsme se o to opravdu pokoušeli, nanosili jsme dolů deky, rozdělali v kamnech oheň, nachystali zahřívací lahve a tak dál.

„Nepomohlo to,“ dodala jsem. „Jsou prostě v tomhle stavu.“

Neposlouchala mě. Znovu chytila tátu za ruku. Ve vlnách z ní vycházela divoká píseň, vysoká a pronikavá, štiplavá skoro jako facka. Srdce mi poskočilo nadějí, pátrala jsem po nějaké změně, známce života, po čemkoli jiném, než byla tahle přišerná strnulost. Nic se ale nedělo, jen Kahla byla znatelně unavenější, čím déle zpívala. Přesto nepřestávala, vytrvala snad hodinu, nakonec docela chraptěla a natolik zeslábla, že když konečně skončila, musela jsem jí pomoci na nohy.

„Nefunguje to,“ zasípala. „Proč to nepůsobí?“

„To netuším,“ přiznala jsem.

„Nechápu, proč to nezabírá...“ Podlomila se jí kolena, podepřela jsem ji a odvedla do kuchyně, kde se sesula na židli. Nicka za námi ustaraně poletovala a zasypávala nás tlumenými výkřiky „to ne, to ne, to ne“.

Nad kuchyňským stolem čouhal ze zdi háček. Nicka k němu bezděčně vzhlédla, neušlo mi, jak se jí z toho naježila peříčka. Na háčku totiž dřív visela klec a v ní jsem Nicku spatřila poprvé. Zuboženou, usmrkanou a špinavou bytůstku, která nesplňovala požadavky své stvořitelky Chiméry. Ta ji prostě zavřela do klece, aby ji neotravovala, Nicka ji totiž pronásledovala. Netušila tehdy, co znamenají slova jako „kamarád“ a „svoboda“. To se teprve teď pomalu učila a určitě jí nebylo příjemné se znovu ocitnout tady. Pírka jí sice po pár minutách zase klesla, ale stále vypadala vyděšeněji než obvykle. Ukázalo se, že nejen kvůli své minulosti.

„Proč nic neříkají?“ zeptala se. „Isa... ona... strašně třeští oči. Myslíš, že ji to bolí?“

„Já nevím,“ usoudila jsem. „Víš, co jim je?“ Hrozně moc jsem doufala, že Kahla bude znát odpověď. Byla velmi šikovná divočarka, mnohem lepší než já.

Jenže Kahla zavrtěla hlavou.

„Nic podobného jsem nikdy neviděla,“ přiznala. „Jako by... jako by se zasekli. Možná to nějak souvisí s časem.“

„Jak jako?“

„Táta jednou říkal, že když někdo provede něco opravdu extrémního a velkého – víš, prostě magického –,

tak to pohne časem. Zpomalí se, nebo se dokonce na několik vteřin zastaví.“

Zavzpomínala jsem na případy, kdy jsem zažila něco „opravdu extrémního a velkého“. Zнала jsem pocit, že se čas zdánlivě zastavil – zdánlivě vše plynulo zpomaleně.

Pokud má Kahla pravdu – znamená to, že se oněch pět nehybných těl zaseklo? Na dlouhý okamžik strnulosti, mezi dvěma údery srdce, mezi dvěma nádechy? V jistém ohledu mě to pomýšlení trochu uklidňovalo, rozhodně to bylo lepší než představa, že jsou za strnulými pohledy a tuhými svaly plně při vědomí.

„Jak čas znovu spustíme?“ zeptala jsem se.

Kahla mě uzemnila pohledem.

„Nemyslíš si, že kdybych to věděla, už bych to udělala? Vždyť ani nevím, jestli to je vážně časem. Jen hádám.“

„Co ale budeme dělat? Pomohly by nám třeba krkavčí matky?“

Kahla se opřela lokty o desku stolu a oběma rukama se chytila za čelo. Trochu hýkla, možná si povzdychla a mírně zasípala, odhrnula si z čela černé vlasy. Připadalo mi, že se jí kolem prstů vinou neobvykle živě.

„Za pokus to stojí,“ odpověděla. Optimisticky už nezněla.

Pomyslela jsem na Trumberu, Hvězdu a kozy, kteří zůstali sami doma. Dokud tedy nedorazí máma.

„Jen pošlu mámě esemesku,“ oznámila jsem, „aby nezapomněla nakrmit zvířata. Pojd', Kahlo, krkavčí matky si budou vědět rady!“

Napadla mě totiž Thuja, která vedla kruh krkavčích matek. Byla nejspíš nejchytřejší divočarkou, kterou jsem znala.

Kahla vstala. Tvářila se tvrdě a rozhodně.

„Tu číču si pevně drž,“ poradila mi. „Jestli to má k něčemu být, musíme sebou mrsknout a já nemám čas brouzdat mlhami divokých stezek a hledat ji, jestli ti zdrhne.“

Už už jsem chtěla zaprotestovat, že Kocourek neuteče, ale spolkla jsem to. Co já vím, co ho může napadnout? Pro jistotu jsem ho šoupla pod mikinu a zapnula si horní knoflík.

Bylo to rozumné rozhodnutí...

KRKAVČÍ BOUŘE

Tísňivá šedá mlha nás obepínala a byla vlhká a... taková vlažná. Lepkává. Divoké stezky nikdy nebyly bez nebezpečí, dokonce i zkušení divočaři na nich mohli zabloudit. A my zkušené nebyly. Ani Kahla, přestože byla stokrát zdatnější než já v podstatě ve všem, co mělo do činění s divokým světem.

„Neměly bychom tam už pomalu být?“ Připadalo mi, že jdeme celou věčnost. Kocourek mi pod mikinou ospale zamňoukal a protáhl si přední tlapku, ale pak se zase schoulil dovnitř.

„Já nevím...“ zašeptala Kahla. „Mám pocit, že je něco jinak. Že je tu něco... špatně.“

„Zabloudily jsme?“ pípla Nicka z mého batohu.

„To ne,“ odpověděla Kahla. „Už jsme hodně blízko Krkavčí kotliny. Spíš jako by divoké stezky kladly odpor.“

Ano. Přesně tak! Proto se mi zdálo, že jdeme sto let. Místo chůze vzduchem jsme se snad brodily vodou. Nebo čímisi hustším než vodou – třeba olejem. Vlažným lepkavým olejem. Tlačil nás. V uších, na spánkách, v nose i puse. Začínala mě bolet hlava, ozývala se pořádná bouřková migréna. Jako by se mi pod lebku všechno nevměstnalo. Jenže na divokých stezkách nikdy nehřmí. Nepanuje tam jiné počasí než mlha.

Nebo snad ano?

Lehký vítr mi trochu načechral zpocené vlasy a ochladil krk. Stihla jsem si pomyslet, že je to příjemné, jenže vzápětí mi došlo, že tu něco nehraje.

„Tady přece nikdy nefouká...“ poznamenala jsem.

Vtom za námi silně zaburácelo a vítr zesílil. Ohlédla jsem se. Opřel se do mě poryv horkého větru, mlha za našimi zády pozbyla šedou barvu a zčernala.

„Drž se pořádně!“ křikla jsem na Nicku a oběma rukama chytila Kahlu za nadloktí.

Neustála jsem to. Tlak vzduchu mě nadzvedl a podrazil mi nohy, víchř mě unášel jako list v podzimní fujavici, cosi mě plesklo do tváře, ostře a nemilosrdně jako bič. Kocourek se mi pod mikinou kroutil a zatnul do mě drápky. Letěly jsme. Potácely jsme se. Nejprve jsem viděla pouze mlhu a neslyšela nic jiného než burácení víchru. Za chvíli se kolem rozlehl krákoravý křik a já vrazila do stromu.

Ten se náhle zlomil. Ne kvůli mně, ale mohutným větrem. Cítila jsem, jak mi luplo v paži a cosi mnou

trhlo tak silně, že to snad ani nebolelo. Bolest se dostavila až později.

Pustila jsem se Kahly, aspoň jsem už nikam neletěla. Ležela jsem na zemi, na vlhké, tmavé a studené půdě, nade mnou i kolem mě zuřila bouře. Kolem nás svištělo a praštělo, vzduchem se nesl křik a do vlasů, na obličej i paži, kterou jsem si kryla hlavu, mi dopadalo černé peří a zvláštní teplé lepkavé pleskance deště.

Trvalo to celou věčnost. Možná ale uběhlo jen pár vteřin. Čas přestal dávat smysl. Obklopovalo nás hřmění a burácení. Něco na mě spadlo, asi větev, ale nebyla jsem si jistá, vítr to zase kamsi odvál a nás pohltila naprostá

tma. Zaslechla jsem Nicčino zděšené: „To ne, to ne, to ne...“ a ještě si stihla pomyslet, že přinejmenším ji jsem zatím neztratila, nesu ji v batohu, víchr ji neodnesl ani ji nic smrtelně nezranilo.

Zničehonic zavládlo úplné ticho.

Vítr ustal.

Ještě chvíli byla tma, pak se vyjasnilo a skrze koruny stromů k nám proniklo sluníčko. Chytila jsem se za paži.

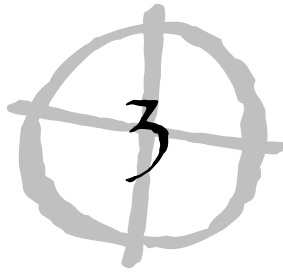
Napadlo mě, že je zlomená, ale potom jsem znejistěla. Nevěděla jsem, jaký je to pocit, naštěstí jsem ji mohla ohnout i hýbat prsty. V tu chvíli jsem zjistila, že ten déšť, co nás zkrápěl, nebyl déšť. Pozvolnými obloučky se k zemi snášelo osamělé černé pířko. Ruce, paže a určitě i obličej jsem měla pocákané lepkavou nachovou krví. Na zemi přede mnou, jen o pár metrů dál, ležely cáry rozervaného krkavce.

„To ne,“ zanaříkala Nicka a vymotala se z batohu. „Co se stalo? To ne, to ne.“

Rozhlédla jsem se. Kahlu jsem teď nikde neviděla, ale i přes polámané větve a vyvrácené stromy jsem poznala cestu do kotliny.

Jsme tady. Mělo by se mi ulevit. Jenže v tu chvíli mě zaplavil mrazivý pocit, že krkavčí matky nám už pomoci nezvládnou.

TICHO

Panovalo úplné ticho. Nad námi se klenulo modré nebe a v loužích a na mokrých větvích se třpytilo slunce. Podle toho jasného svitu bych málem soudila, že je svět v naprostém pořádku. Pár stromů kolem Krkavčí kotliny se vyvrátilo, jiné se v bouři zlomily, ale většina jich navzdory nečasu dál stála. Přesto v pořádku nezůstalo zhola nic. Větve byly holé. Nikde ani jeden krkavec. Nebo vrána. Obloha mi bez kroužících černých ptáků připadala nahá a pustá a ticho bez krákání bylo jednoduše... špatně.

„Jsou všichni... pryč?“ zašeptala Nicka.

„Já nevím,“ poznamenala jsem. Tížilo mě nicméně neblahé tušení, mrazivý pocit, říkal mi: „Ano – všichni do jednoho.“ V paži, kterou jsem snad neměla zlomenou, mi tepalo a bušilo. Bylo by fajn, kdyby mě nějaký

dospělý divočar mohl té bolesti zbavit písní a uvařit mi kozlíkový čaj, abych se z toho vyspala, jenže jsem tušila, že bolavá ruka bude jen zanedbatelný problém v porovnání s katastrofami, co nás nyní obklopovaly.

Přímo do Krkavčí kotliny se zřítíl rozložitý starý javor, kulatý kráter zaplnily zlámané větve. Mnohé byly obyčejné chrastí nebo klacky na podpal, ovšem dost velkých větví se zabodlo hluboko do země, takže to vypadalo, jako by je nějaký obr přitloukl jako stanové kolíky. Pod příkrovem z větví jsem zahlédla něco tma-vého.

Ne. Žádné „něco“. Ale někoho.

Mohutná koruna javoru zavalila člověka. Byl oděný v černé kápi řádu krkavčích matek.

Kéž to není Thuja, blesklo mi hlavou, ačkoli to bylo děsivé, ať už to byl z řádu kdokoli. Akorát jsem Thuju považovala za nejmoudřejší, každopádně jsem jí nejvíc věřila.

„Támhle někdo leží...“ ukázala jsem zdravou paží.
„Kahlo, musíme mu pomoci...“

Kahla už ke zraněnému mířila. Dokonce ani neztrácela čas cestou po ušlapané svažité stezce, která obyčejně sloužila jako vstup do kotliny. Podjely jí nohy a sklouzla se po prudkém svahu, přitom pobrukovala rychlou tázavou divokou píseň, zjišťovala, zda nás čeká vyprošťování živého, či mrtvého člověka.

Živého, či mrtvého. Myslím, že teprve v tu chvíli mi došla vážnost situace. Jako bych se od okamžiku, kdy